

Nagrada Vladimir

Nazor

za 2016. godinu

Nagrada „Vladimir Nazor“
za 2016. godinu

svečana dodjela 19. lipnja 2017. godine

Nagradu „Vladimir Nazor“ dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo. Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske. Nagradu dodjeljuje Odbor „Vladimir Nazor“ na prijedlog komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika (NN 27/91).

HRVATSKI JEZIK

U tebi ja sam v'jek svoj proživio,
Drevni i l'jepi jeziče Hrvatâ;
Rođen na morskom pragu tvojih vrata,
Polako sam te, uz trud, osvojio.

Povede ti me i gdje nisam bio.
Na vrhu gore i na kraju gata,
U kolibici, u kući od zlata
Svuda je meni glas tvoj žuborio.

Htio sam biti glazbalo, na kome
Zvuče ko žice, mirišu ko cv'jeće
Rojevi r'ječī u govoru tvome,

Pa, uzdignut nad zipkom i nad grobom,
Da u tebi dišem i da živim s tobom,
I onda, kad me više biti ne će.

Vladimir Nazor

Rime i ritmovi, Zagreb, 1949.

Svečana dodjela Nagrade „Vladimir Nazor“, najuglednije i najviše državne nagrade koju Ministarstvo kulture dodjeljuje za iznimna dostignuća na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma, prilika je da se podsjetimo vrhunskih dometa i bogatstva hrvatske kulture i umjetnosti. Od svojega utemeljenja Nagrada „Vladimir Nazor“ predstavlja posebno priznanje zaslužnim hrvatskim autorima, istodobno vrlo svjesnim vlastite pripadnosti kao i neupitne pripadnosti europskim i svjetskim kulturnim krugovima.

Hrvatska je kultura oduvijek bila najbolji način potvrđivanja nacionalnoga identiteta u međunarodnome okruženju. Bogatstvo kulturnih događanja, njihova raznolikost i izvrsnost, te sve veća međunarodna prepoznatljivost hrvatske kulture potvrda su iznimnoga talenta hrvatskih umjetnika. Osobito bih istaknula uspjehe koje na međunarodnim festivalima proteklih godina postiže hrvatski film, zatim uspješna inozemna gostovanja naših kazališta te zanimanje za prijevode hrvatskih pisaca na mnoge strane jezike koje sve više raste.

Nagrada „Vladimir Nazor“ pripada najboljima, stoga bih zahvalila još jednom članovima stručnih povjerenstava koji su vrlo pomno i studiozno između mnogobrojnih prijavljenih kandidata za ovo najviše državno priznanje u različitim područjima kulture izabrali ovogodišnje laureate. Velik broj prijavljenih kandidata ne svjedoči samo o vrsnoći u jednogodišnjoj umjetničkoj i kulturnoj produkciji već i o iznimnim dosezima kandidata predloženih za nagradu za cjeloživotni rad. Brojnost prijava svjedoči također o ugledu Nagrade „Vladimir Nazor“ i o njezinu neupitnome poticajnom utjecaju na trajno obogaćivanje hrvatske kulture na svim područjima umjetničkih izričaja – od onih oslonjenih na baštinu i njezino afirmiranje u kontekstu suvremenosti pa sve do vrlo suvremenih umjetničkih djela. Upravo ta raznolikost i bogatstvo ukazuju na vitalnu energiju i izniman stvaralački potencijal hrvatske kulture i umjetnosti.

Čast mi je stoga čestitati svim ovogodišnjim laureatima Nagrade „Vladimir Nazor“, zahvaliti im na svim njihovim djelima kojima su pridonijeli hrvatskoj kulturi i umjetnosti te poželjeti i njima i nama da jednako uspješno nastave s umjetničkim radom na čast hrvatske kulture.

ministrica kulture
dr. sc. Nina Obuljen Koržinek

Današnja svečanost dodjele Nagrade „Vladimir Nazor“ za najbolja umjetnička ostvarenja u protekloj godini istinski je blagdan posvećen ne samo Vladimiru Nazoru nego i onima koji na najbolji način grade i promiču hrvatsku kulturu. Ovogodišnji laureati, kao i njihovi prethodnici, mogu biti uzor i poticaj kako drugim hrvatskim umjetnicima tako i svima nama jer njihova nas ostvarenja nadahnjuju i ohrabruju u izgradnji bolje budućnosti. Takav je bio i Vladimir Nazor, koji je još za života stekao status nacionalnoga barda i istinskoga velikana hrvatske književnosti. Nazorova poezija izražava životnu radost, borbenu raspoloženje i optimizam utemeljen na vjeri u hrvatsku prošlost, sadašnjost i budućnost. Kao zaljubljenik u hrvatsku povijesnu, kulturnu i prirodnu baštinu, Nazor je bio pjesnik sinteze, u čijem se djelu isprepleće klasično i moderno, novi duh u tradicionalnoj formi. Iskreno je vjerovao u snagu probuđene nacionalne energije i njezine mitske snage, ali i u smisao etičkih ideala. Nazor je autor nekih od najpoznatijih i najzvučnijih stihova ikada napisanih na hrvatskome jeziku, a njegova pjesma *Zvonimirova lađa* vjerojatno je najljepša pjesnička slika Hrvatske i njezine tegobne i slavne povijesti: „Osamstoto minu ljetu, Što je mlate sa svih strana, Što je lome i drmaju, Burni vali i oluje. Slo-mila se, prignula se: Na pijesku je – al još tu je!“

Nazorov duh optimizma, zajedništva i vjere u sebe i snagu umjetnosti treba nam i danas, u kriznim i nesigurnim vremenima. Taj nam duh i ove godine oživljuju dobitnici Nagrade „Vladimir Nazor“, koji su svojim iznimnim postignućima i kreativnošću obogatili hrvatsku baštinu na području književnosti, glazbe, filma, likovne i primijenjene umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma. Svjesni vlastite pripadnosti, oni stvaraju suvremeni hrvatski identitet, utemeljen na sretnome spoju srednje Europe i Mediterana, i pridonose oblikovanju našega zajedničkog europskog identiteta ispisujući povijest suvremene hrvatske umjetnosti i kulture. U uvjetima globalizacije hrvatska umjetnost na poseban način čuva i potvrđuje naš nacionalni identitet predstavljajući ga Europi i svijetu kao značajan dio europske i svjetske baštine. Dodjelom nagrada za najbolja umjetnička ostvarenja šaljemo poruku o važnosti vrednovanja pravih, a ne prividnih vrijednosti, uz primjenu visokih kriterija. Time sami sebi pojašnjavamo što je umjetnost danas, kad uslijed krize sustava vrijednosti te sveopće estradizacije i komercijalizacije često sumnjamo u održivost i smisao tradicionalnih umjetničkih kanona. Dodjelom Nagrade „Vladimir Nazor“ ujedno odajemo zasluženo priznanje i zahvalnost najboljima među nama čiji opus služi na čast hrvatskoj kulturi.

akademik Zvonko Kusić,
predsjednik Odbora Nagrade „Vladimir Nazor“

Počašćen sam dužnošću koja mi je pripala, da na ovoj svečanosti zahvalim ne samo u svoje ime nego i u ime svih današnjih slavljenika, koji primaju Nagradu „Vladimir Nazor“, da zahvalim svima koji su nas predložili za ovu visoku nagradu, kao i svima koji su o tome odlučivali. Znam da bi se ovo što rekoh moglo shvatiti kao konvencionalnu formalnost. Želim vas uvjeriti, ako je to moguće, da naša zahvalnost to nije, da ona nije zadovoljavanje neizbježnoga običaja nego izraz istinskoga osjećaja. Vjerujem da i ovo što ću nadalje govoriti *pro domo sua* načelno vrijedi također za sve nas. Otkako sam počeo 1950. pa do danas, sve što sam pisao i sve što sam govorio, bilo kada i bilo gdje, govorio sam i pisao bez ikakvih primisli i računa. Davno se jedan naš hrvatski pjesnik, da bi dokazao svoju individualnost i samosvojnost, usporodio s rijekom i ustvrdio da on nije kao rijeka, koja teče kako teče i ne može utjecati na svoj tijek, dok na njegov životni i književni put i tijek može utjecati i utječe jedino on sam svojom slobodnom voljom. Slijedeći njegov primjer, ustvrdit ću, obratno, da jesam kao rijeka; a da bih to objasnio, ponovit ću nešto od onoga što sam davno rekao nekim sličnim povodom: Rijeka nikada ne pita zašto teče tako kako teče, zašto nije plića ili dublja, brža ili sporija, a ne pitaju se to ni oni koji žive s njom i uz nju. Jednostavno, ona je takva kakva jest i drukčija ne može biti. Pa i ja sam, ako to smijem o sebi reći, takav kakav jesam i ne mogu biti drukčiji nego što jesam, pa ne mogu niti raditi drukčije nego što sam radio do sada, a tako ću raditi i od sada. I kad bih to htio, ne bih niti znao niti mogao raditi nekako drukčije.

Baviti se bilo kojom znanstvenom ili umjetničkom disciplinom nije zanimanje, nego poziv, poziv s kojim se živi, poziv u koji onaj koji se njemu predao ne ulaže samo svoje znanje i svoj senzibilitet nego i cijeloga sebe.

Ovo je najviša nagrada koju se može dobiti za doprinos hrvatskoj znanosti i umjetnosti; po logici stvari ona dolazi nagrađenomu na kraju njegova stvaralačkoga puta, ali ja je tako ne doživljavam. Jednostavno, meni je ona samo dragocjena potvrda da sve što sam radio nije bez vrijednosti i da ne ću pogriješiti ako nastavim tako raditi i nadalje. Na to me, uostalom, ova nagrada ne samo potiče nego i obvezuje.

akademik Dubravko Jelčić

Nagrada

Vladimir

Nazor

Odbor Nagrade „Vladimir Nazor“

PREDSJEDNIK

Zvonko Kusić

ČLANOVI

Branko Ivanda (mandat u mirovanju)

Ivica Kunčević

Dubravka Oraić Tolić

Almira Osmanović

Nikola Polak

Biserka Rauter Plančić

Joško Ševo

Stanislav Tuksar

književnost

književnost

Dubravka Oraić Tolić
PREDSJEDNICA KOMISIJE

Ivan J. Bošković
Suzana Coha
Ivica Matičević
Ivana Šojat
Ivan Trojan
Ivana Žužul

Dubravko Jelčić

Akademik Dubravko Jelčić (Požega, 1930) gimnaziju je polazio u Slavonskome Brodu, Novoj Gradiški i Požegi. Diplomirao je na Filozofskome fakultetu u Zagrebu, gdje je i doktorirao disertacijom o Josipu Kosoru. Bio je srednjoškolski profesor i dramaturg HNK-a u Osijeku, potom srednjoškolski profesor u Travniku, a od 1960. do umirovljenja 1993. asistent, viši znanstveni suradnik i znanstveni savjetnik u Institutu (poslije Zavodu) za književnost Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Redoviti je član HAZU-a od 1992. Bio je potpredsjednik Matice hrvatske, urednik Akademijina književnoga časopisa Forum te izvršni i glavni urednik edicije Stoljeća hrvatske književnosti. Sada je voditelj Zavoda za znanstveni i umjetnički rad HAZU-a u Požegi. Autor je više desetaka samostalnih autorskih knjiga, u rasponu od znanstvenih rasprava i općih pregleda do kritičkih i polemičkih eseja o hrvatskoj književnosti i kulturi. Počasni je građanin Požege i Slavnskoga Broda.

Nagrada „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Akademik Dubravko Jelčić prisutan je u studiju hrvatske književnosti gotovo šezdeset godina. Priznati je stručnjak za tzv. noviju hrvatsku književnost, a sintezu svojih višegodišnjih istraživanja hrvatske književne baštine predočio je u obuhvatnoj *Povijesti hrvatske književnosti* (1. izd. 1997., dop. izd. 2004.), jednoj od rijetkih hrvatskih književnih povjesnica općega tipa, kritičko-sintetskoga žanra koji su dosada uspješni svladati samo najuporniji i najmarljiviji povjesničari hrvatske književnosti. Za razliku od svojih prethodnika u tome poslu Jelčić je uspio na jednome mjestu i u jedinstvenome kritičkom slogu donijeti panoramu cjelokupnoga književnog stvaralaštva hrvatskoga naroda u neprekinutome nizanju od Bašćanske ploče do postmoderne. Srednjovjekovni pisci, hrvatski latinisti, domovinski pisci i hrvatski autori izvan matične domovine, tzv. emigrantska književnost, te napose građanska književnost nastajala za Drugoga svjetskog rata uklopljeni su u ovome vrijednom djelu u jedinstven korpus, čime je konačno, nakon desetljeća zanemarivanja i prešućivanja, bila omogućena naravna, objektivna i vjerodostojna vizura razvoja nacionalne književnosti. Da je posrijedi iznimno ostvarenje, potvrdili su i prijevodi ove povjesnice na talijanski i španjolski jezik, do danas rasprodani i pred ponovljenim izdanjima, što je veliko i važno priznanje ne samo za autora nego još i više za samu hrvatsku književnost koja je uopće premalo prisutna u prijevodima na strane jezike. Jelčićeva je sinteza dostojno i barem donekle popunila tu prazninu, a stranomu čitatelju ponudila uvid u bogatstvo jedne male, ali iznimne književne cjeline. Jelčićeva metodološka usmjerenost temelji se na najboljoj tradiciji naše filologije od Barca i Ježića do Frangeša i Pavletića, a to je iscrpno i pouzdano poznavanje književnih činjenica te njihova analitička doživljenost u kontekstu općepovijesnih i društvenih – kulturnih i političkih – mijena. Studij nacionalne književnosti dobio je u Jelčićevim analizama i u sintetskoj povjesnici tako ne samo tumača književnih činjenica i pojava nego i kroničara društvenoga i političkoga konteksta, pokazujući time sudbinsku neodvojivost i isprepletenost nacionalnih književnih, kulturnih i političkih događaja.

S druge strane, Jelčićev pristup opisu predmeta obrade, njegov analitički slog, pokazuje i sam literarnu kakvoću koja odstupa od očekivane znanstveničke strogosti, u smislu lakočitljive prohodnosti kroz obilje pomno iznesene i klasificirane građe. Autorov je opis pouzdan, dosljedan i autoritativan u prezentaciji rezultata istraživanja, ali recepcijski pristupačan, stilski, značenjski i smisaono dovršen. U svojim je brojnim studijama i knjigama akademik Jelčić pokazao kako se stručno i odgovorno odnositi prema nacionalnoj književnoj građi, spajajući rijetko viđenu strast prema struci i odmjereno analitičko motrenje.

Krešimir Nemeć

Akademik Krešimir Nemeć (Županja, 1953) osnovnu je školu i gimnaziju pohađao u Zagrebu, gdje je 1977. diplomirao na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Na istome je fakultetu, na Odsjeku za kroatistiku, zaposlen od 1979., a 1985. godine obranio je doktorsku disertaciju *Integracija i organizacija diskurzivnog u suvremenoj pripovjednoj prozi*. Redoviti je profesor u trajnome zvanju i redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Urednik je ili suurednik niza znanstvenih publikacija, za tisak je priredio djela brojnih hrvatskih pisaca te je autor više od 150 znanstvenih radova i petnaestak knjiga. Za svoj znanstveni rad dobio je više nacionalnih i inozemnih nagrada i priznanja.

godišnja Nagrada „Vladimir Nazor“ za monografiju
Gospodar priče. Poetika Ive Andrića.

Knjiga Krešimira Nemeća *Gospodar priče* rezultat je autorove polustoljetne fascinacije djelom Ive Andrića, koje predstavlja u osam metodološki precizno fundiranih, minuciozno razrađenih, jasno izloženih i argumentima potkrijepljenih analitičko-interpretativnih poglavlja. Svjestan da svako ozbiljno bavljenje Andrićem nužno pretpostavlja i kritičko iščitavanje postojeće sekundarne literature, koja je opsegom višestruko nadmašila svoj ishodišni korpus, Nemeću je jasno da je svaki novi pristup opusu toga klasika velik izazov, ali i golema odgovornost. Polazeći od „kompleksnosti“ i „provokativne aktualnosti“ Andrićeve književnosti, svoj prilog „andrićologiji“ ispisuje ozbiljnošću i suverenošću vrhunskoga književnog znalca, ali i predanošću strastvenoga čitatelja; discipliniranom studioznošću, ali i dojmljivom esejističkom lakoćom. Nakon uvodnoga, biografskoga, dijela knjige slijede poglavlja u kojima se Andrićevo stvaralaštvo iščitava po žanrovskoj paradigmi – od lirike, eseja, putopisa, impresija i zapisa preko novelistike i romana do zaključno autorova „duhovnoga dnevnika“, *Znakova pored puta*. Tako strukturirana, monografija *Gospodar priče* nudi iscrpnu, preglednu, sustavnu i zaokruženu razradu Andrićeve književnoga razvoja, istovremeno otkrivajući trajne i rekurzivne preokupacije i tendencije na kojima se temelji prepoznatljiva konzistentnost i koherentnost njegove spisateljske poetike te književnoga i ljudskoga svjetonazora. Opisavši, s jedne strane, najfinije nijanse te poetike, Nemeć je s druge strane ocrtao njezine ključne okvire, tumačeći ih i u širim književnopovijesnim i kulturnim kontekstima. Kao prva hrvatska monografija o Ivi Andriću, poštujući relevantnu književnopovijesnu tradiciju i uzimajući u obzir najrecentnija teorijska strujanja, ova je knjiga iznimno važan doprinos hrvatskoj znanosti o književnosti i kulturi u cjelini. Upisujući Andrića i u hrvatsku književnost, čijoj kulturnoj povijesti nedvojbeno pripada, Nemećova knjiga znanstveno utemeljeno i esejistički privlačno redefinira i Andrićeve književnost, ali i nacionalnu književnu i kulturnu tradiciju uopće.

glazba

glazba

Stanislav Tuksar
PREDSJEDNIK KOMISIJE

Dalibor Cikojević
Neven Frangeš
Eva Kirchmayer Bilić
Branko Mihanović
Vlatka Peljhan
Dubravka Šeparović Mušović

Vladimir Kranjčević

Nagrada „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Vladimir Kranjčević (Zagreb, 1936), hrvatski dirigent, pijanist i glazbeni pedagog, nakon diplome klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Ladislava Šabana studij dirigiranja nastavio je kod Slavka Zlatića i Igora Markevića te magistrirao u razredu prof. Vojislava Ilića. Kao šef dirigent ravnao je brojnim hrvatskim i inozemnim orkestrima i pjevačkim zborovima gostujući u domovini i diljem svijeta, a njegov repertoar obuhvaća djela hrvatskih skladatelja, od kojih je puno njih prouzveo, te skladbe svjetske simfonijske, operne i oratorijske glazbe. Za radijske i televizijske arhive studijski je snimio više od 5000 minuta glazbe, kao i četrdesetak gramofonskih i kompaktnih ploča s djelima hrvatske i svjetske literature. Bio je utemeljitelj, dugogodišnji umjetnički voditelj i ravnatelj Varaždinskih baroknih večeri, ravnatelj zagrebačke Glazbene škole Vatroslava Lisinskog, ravnatelj Opere Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu i profesor na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu.

Maestro Vladimir Kranjčević pripada hrvatskim uglednicima koji su svojim umjetničkim djelovanjem obilježili nacionalnu kulturu druge polovice 20. i početka 21. stoljeća. Uz uspješnu, premda kratku, koncertnu pijanističku karijeru i brojne druge glazbene aktivnosti, neprestano su ga pratili poziv i sklonost k dirigiranju, što je u početcima ostvarivao kao dirigent više pjevačkih zborova. Osobito je snažan zamah dao zagrebačkomu Akademskom zboru „Ivan Goran Kovačić“, proslavljenomu upravo pod njegovim vodstvom i umjetničkim zaslugama, čime je zbarska glazba u Hrvatskoj doživjela velik zamah. O vrhunskim interpretativnim dosezima Zbora biranim su se riječima izrazili naši najistaknutiji dirigenti: Lovro pl. Matačić, Boris Papandopulo i Milan Horvat.

Na popisu opsežnoga repertoara Vladimira Kranjčevića nalaze se stotine imena skladatelja i skladbi, a visoka kvaliteta izvedbi svih umjetnika i ansambala koje je vodio i kojima je dirigirao, (pra)izvođači koncertno i na trajnim zvučnim zapisima najzahtjevnija djela hrvatske i svjetske vokalne-instrumentalne baštine, nedvojbeno je utjecala na proširenje i obogaćivanje nacionalnoga koncertnog repertoara. Toj skupini, među ostalima, pripadaju Bachove *Muka po Mateju*, *Muka po Ivanu* i *Božićni oratorij*, Rekvijem G. Verdija, Deveta simfonija L. van Beethovena, prve suvremene izvedbe oratorija *Pod križem* Leopolda Ebnera, *Prijenos svetog Dujma* Julija Bajamontija, integralna izvedba moteta i madrigala Julija Skjave-tića, *Podnevna simfonija* i *Simfonija brevis* Borisa Papandopula, *Pashalne slike* Anđelka Igreca, *Bašćanska ploča* Stjepana Šuleka, *Vukovarski rekvijem* Davora Bobića i druge skladbe, ali i, primjerice, serija diskografskih izdanja pod nazivom *Antologijska djela hrvatske zbarske glazbe*.

Širokomu i višedesetljetnomu području djelovanja Vladimira Kranjčevića, uz koncertni dio, pripada i kontinuirani pedagoški rad – od glazbenih škola i gimnazija do Muzičke akademije, na kojoj je postigao počasno zvanje *professora emeritusa*. Kao utemeljitelj, voditelj i ravnatelj više glazbenih manifestacija, institucija i strukovnih udruga jedan je od rijetkih umjetnika koji je do današnjih dana sudjelovao u životnome putu brojnih naraštaja glazbenika, jednako profesionalaca kao i amatera svih uzrasta.

Za doprinos i zasluge u umjetničkome djelovanju primio je najviša strukovna priznanja, nagrade i odličja, a kontinuirana prisutnost na glazbenoj sceni sve do danas potvrđuje njegovu jedinstvenu osobnost, koju rese erudicija, iskustvo i vedrina duha. Maestro Vladimir Kranjčević svojom je cjeloživotnom umjetničkom misijom ostavio značajan i dubok trag u suvremenoj hrvatskoj kulturi.

Ruben Dalibaltayan

Ruben Dalibaltayan (Erevan, Armenija, 1973), ugledni pijanist i profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu, ostvario je zavidnu solističku karijeru odsviravši u proteklome desetljeću više od stotinu solističkih recitala, nastupajući i kao solist uz najvažnije hrvatske i inozemne orkestre kojima su ravnali vrsni dirigenti s ovih prostora. Školovao se na čuvenoj Ruskoj muzičkoj akademiji Gnesin i Državnome konzervatoriju u Moskvi, gdje je i magistrirao u klasi prof. Valerija Kastelskog. Laureat je mnogih međunarodnih pijanističkih natjecanja. Kao solist i komorni glazbenik nastupao je diljem svijeta u klavirskome duu sa suprugom Julijom Gubajdulinom i Triom Amadeus. Od 2005. godine profesor je na Muzičkoj akademiji, gdje je svojim znalačkim i predanim radom unaprijedio razinu klavirske pedagogije i pridonio međunarodnim uspjesima mladih hrvatskih pijanista, među kojima su posebno istaknuti Aljoša Jurinić i Ivan Krpan. Uz promociju i diskografske zapise skladbi armenskih skladatelja Arama Hačaturjana, Komitasa i Arna Babajaniana, Ruben Dalibaltayan ostvario je 2016. velik diskografski pothvat s antologijskim skladbama za klavir hrvatskoga majstora Blagoja Berse.

godišnja Nagrada „Vladimir Nazor“ za dvostruki album s klavirskim skladbama Blagoja Berse

Diskografsko izdanje *Blagoje Bersa, za klavir*, dvostruki nosač zvuka, zorno pokazuje da je hrvatska kulturna baština, a pogotovo ona glazbena, još uvijek *terra incognita*, koja skriva neotkrivena i nama nepoznata nacionalna blaga. Trebalo je proći više od 80 godina od smrti autora (1873. – 1934.) kako bi se hrvatskoj kulturnoj javnosti predstavio njegov klavirski opus, koji je sada konačno trajno snimljen u sjajnoj izvedbi pijanista Rubena Dalibaltayana.

Uz nemjerljivu vrijednost Bersinih djela i briljantne interpretacije pijanista, čija umjetnička kreacija otkriva svu genijalnost skladatelja, treba istaknuti da je izdanje rezultat jednoga od najbolje pripremljenih muzikoloških projekata u novijoj hrvatskoj povijesti koji su realizirale relevantne hrvatske kulturne institucije. Idejna začetnica zamašnoga projekta *Sabrana djela Blagoja Berse* nedavno je preminula ugledna muzikologinja dr. sc. Eva Sedak, koja je uspješno pokrenula, povezala i koordinirala rad Hrvatskoga glazbenog zavoda, ujedno nakladnika, Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti i Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu, Hrvatskoga društva skladatelja, Cantusa te Hrvatske radiotelevizije. Prema najnovijim znanstvenim, stručnim i tehnološkim standardima prvi je put predstavljena zaokružena Bersina glazbena ostavština, čime je utrput novim umjetničkim tumačenjima Bersinih ostvarenja.

Činjenica da je skladateljev klavirski opus snimio Ruben Dalibaltayan, Hrvat armenskoga podrijetla, svjedoči o vitalnosti, značenju i vrijednostima nacionalne glazbene povijesti i cjelokupne hrvatske kulture koje su time postale bogatije za još jednu dragocjenu kockicu u svome šarolikom mozaiku. Zahvaljujući albumu, ali i prethodno objavljenomu notnom izdanju s integralnim Bersinim djelima za klavir, Ruben Dalibaltayan prvi je pijanist koji je snimio taj opus i tako ga trajno dokumentirao kao jedinstven doprinos suvremenoj hrvatskoj izvodilačkoj praksi kojoj je imperativ bio otkrivanje i očuvanje vlastite kulture.

likovne i primijenjene umjetnosti

likovne i
primijenjene
umjetnosti

Biserka Rauter Plančić
PREDSJEDNICA KOMISIJE

Petar Barišić
Anđelka Galić
Ariana Kralj
Vatroslav Kuliš
Damir Sokić
Ive Šimat Banov

Eugen Feller

Nagrada „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Eugen Feller (Split, 1942), hrvatski slikar i grafičar, umjetnošću se počeo baviti 1957., bez prethodnog akademskog obrazovanja, a izlagati počinje 1959. Od 1969. do 2001. godine djeluje u Italiji, a 2001. vraća se u Zagreb. Predstavnik je radikalne struje enformela u suvremenome hrvatskom slikarstvu. Po nedostatku predmetnoga sadržaja i uporabi neslikarskih materijala i tehnika blizak je Ivi Gattinu.

U početku, 1960-ih, radi Malampije, slike reljefnih površina i monokromnih struktura koje izvodi gustim nanosima gipsa. U sljedećoj fazi u duhu minimalne umjetnosti radi obojene objekte u drvu i niz sitotisaka u boji (Z, 1962). U sedamdesetima 20. stoljeća približio se izričaju primarne apstrakcije (Tri žute crte, 1981). Od 2001. blizak je minimalizmu i apstrakciji te radi geometrijske kompozicije (najčešće kruga upisanoga u kvadrat) i takvim geometrijskim likovima izravno intervenira u arhitektonski prostor.

Dobitnik je brojnih nagrada, među kojima i Nagrade 14. Zagrebačkog salona (Zagreb, 1968).

Pri dodjeli Nagrade „Vladimir Nazor“ za životno djelo, kao najvećega državnog priznanja, umjetniku Eugenu Felleru, možda bi valjalo podsjetiti na misao koja upozorava da nagrade govore o onima koji ih dodjeljuju jednako kao i o onima kojima se dodjeljuju. Danas mislimo da je skromnost pobijedila razmetljivost, da je povjerenstvo ovim izborom shvatilo poruku koju je Feller odašiljao već svojim prvim radovima kojima se pojavio na umjetničkoj sceni 1959. godine – Malampijama, radovima kompleksnim, gotovim, odrješitim, kasnije nazvanim, proglašenim i prihvaćenim kao radikalni enformel.

Fellerovo je djelo čvrsto ugrađeno u korpus apstraktne umjetnosti u Hrvatskoj i mnogo šire. Malampija – to je nova riječ i novi pojam u pojmovniku hrvatske suvremene umjetnosti. Pojam koji tako snažnim asocijacijama govori o intimnom emocionalno i tjelesno ograničenome teritoriju umjetnika i, naravno, čovjeka uopće. Pojam izvađen iz jednoga primjera autentične i bolne biografije o kojoj piše André Gide. Nadamo se da smo pokazali dodjelom priznanja Fellerovu djelu da umjetnost može upozoravati kad je lucidna, kad je hrabra, kad je proživljena, kad je vizija i kad je usamljena vizija s kojom se živi i koja prestaje biti metafora literarne malampije, postajući stvarna, doslovno opipljiva. Njegov umjetnički rad, duboko osviješten kako na početku tako i danas kad možda i najviše radi, jednako je blizu granici smisla i onoj hrabroj Camusovoj rečenici o jedinome pravom filozofskom pitanju koje si i danas postavlja svaki pravi umjetnik, umjetnik poput Felleru.

Peruško Bogdanić

godišnja Nagrada „Vladimir Nazor“ za izložbu *Kipar Bogdanić u sinkronijskom čitanju* u Galeriji umjetnina grada Slavonskog Broda

Peruško Bogdanić (Stari Grad, Hvar, 1949) od 1955. godine živi u Zagrebu, gdje od 1971. pohađa Akademiju likovnih umjetnosti. Diplomirao je 1976. na kiparskome odsjeku u klasi prof. Vjekoslava Rukljača. Od 1976. godine izložbom u Galeriji Na Banketu, koju je osnovao s Igorom Rončevićem i Kuzmom Kovačićem, kontinuirano je prisutan na umjetničkoj sceni nizom samostalnih i skupnih izložaba u zemlji i inozemstvu. Sudjelovao je u radu brojnih kiparskih simpozija, a 1986. godine bio je gost umjetnik na Umjetničkome odjelu Sveučilišta u Minnesoti. Djela mu se nalaze u javnim prostorima te privatnim i muzejskim zbirkama. Aktivan je u radu HDLU-a, gdje je obnašao dužnost tajnika i predsjednika. Od 1995. godine zaposlen je na zagrebačkome ALU-u, gdje je od 2012. redoviti profesor u trajnome zvanju. Odlikovan je Spomenicom Domovinskog rata 1990. - 1992. te Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Opus Peruška Bogdanića, kako u pojedinim djelima, tako i u cjelini, krasi jednostavnost i čistoća oblika te vjernost osnovnomu nosećem tijelu kipa, zavidne plastičke i sadržajne sabranosti. Djelo Peruška Bogdanića nosi odlike geometrijskoga i organskoga svijeta, a nadasve i senzibilitet osjetljiva čovjeka koji oscilira između strogoga, gotovo kartezijanskoga, oblika i njegovih asocijativnih i poetskih sugestija. Od prve svoje izložbe 1980. godine Peruško Bogdanić čuva autoritet oblika koji se nesumnjivo oslanja na modernistički purizam, ali i minimalizam, kao i štedljivost tzv. siromašne umjetnosti. Odnoseći se s poštovanjem prema djelima prošlosti, naglašavajući autoritet oblika, a ne teme, u svojem opusu propituje odnos kulture i prirode, jasnih i tajnovitih sadržaja oblika. Uz to, u njegovu se djelu osjeća diskretnost ručne obrade oblika – suprotna anonimnosti strojne obrade. Stoga je njegovo djelo i opus u cjelini podjednako izvan istosti serijalnoga, kao i brbljive različitosti mimetičkoga. Morfološka i sadržajna raznolikost opusa, razgovijetnost jezika, strogost obrade, ali i poetska aluzivnost svjedoče o kooperativnome odnosu između bujna i štedljiva iskaza djela i opusa koji više otkriva živu konfiguraciju misli nego tvrdu, nepromjenjivu, ortodoksnu sliku. Samostalna izložba u Galeriji umjetnina grada Slavonskog Broda (Likovni salon *Vladimir Becić*, od 15. 5. do 15. 8. 2016. godine) potvrdila je sve odlike oblikovne strogosti, kao i poetske i vitalističke osnovice djela. Izazvavši veliku pozornost, izložba je potvrdila snažnu nazočnost Peruška Bogdanića u korpusu hrvatskoga kiparstva, ali i suvremene umjetnosti u cjelini.

filmska umjetnost

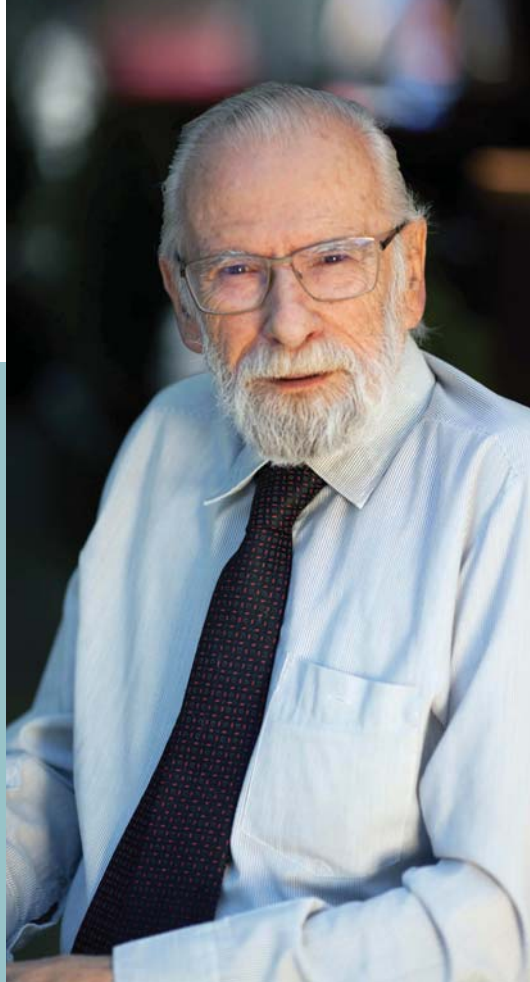
filmska

umjetnost

Branko Ivanda
PREDSJEDNIK KOMISIJE
(mandat u mirovanju)

Tatjana Aćimović
Bernarda Fruk
Bojana Gregorić Vejzović
Bruno Kragić
Petar Malbaša
Kristijan Milić

Božidar Smiljanić

Nagrada „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Božidar Smiljanić (Zagreb, 1936) glumu je diplomirao na zagrebačkoj Kazališnoj akademiji (danas ADU). Bio je član ansambla Zagrebačkoga dramskog kazališta (danas Dramsko kazalište Gavella) od 1957. do 1973. i Drame Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu od 1978. do 1984., također ravnatelj Drame osječkoga Hrvatskog narodnog kazališta (1973 – 1974). Na filmu glumi od 1953. Ostvario je više od 100 kazališnih te 80 filmskih i televizijskih uloga, od kojih su najznačajnije one u serijama *Kapelski kresovi* i *Putovanje u Vučjak* te u filmovima *Houston, imamo problem* i *Ustav Republike Hrvatske*.

U osamdeset svojih filmskih i televizijskih uloga Božidar Smiljanić kontinuirano je i iznova potvrđivao *dictum* da za ekran glumac ulogu prisvaja sebi, da kamera otkriva finu vezu između fizičkih i psiholoških crta, izvanjskih pokreta i unutarnjih promjena, da je u konačnici teško reći gdje prestaje gluma i počinju plastična svojstva lica, odnosno da sve velike filmske zvijezde imaju upečatljiva, fotogenična lica. Ako i nije postao velikom zvijezdom u uobičajenom smislu toga pojma, Božidar Smiljanić je, u više od pedeset godina kontinuiranoga rada na filmu i televiziji, postao jedan od najprepoznatljivijih glumaca naših ekrana, svojim licem i svojim glasom. Iako je uglavnom nastupao u epizodnim ulogama, Božidar Smiljanić je i u njima, čak i kada bi se na ekranu pojavljivao relativno kratko vrijeme ili tek fragmentarno, koncentrirao na sebe, upravo spojem svoje fizičke osobe i svoga glumačkog talenta, pozornost filmskih izražajnih sredstava. Tako su Smiljanićevi nastupi mogli filmovima i serijama u kojima se pojavljivao donijeti onu puninu živih slika. Još od svoga filmskog debija, u Bauerovu klasičnom dječjem filmu *Sinji galeb* iz 1953. godine, preko kreacija u zlatnome dobu hrvatske televizijske drame šezdesetih i sedamdesetih godina prošloga stoljeća, u naslovima kao što su *Pustolov pred vratima*, *Skerco za Marula*, *Sasvim malo skretanje*, *Osuda inženjera Meglara*, *Laura*, *Zaista zamršen slučaj*, sporednih uloga u nizu filmova, od *Novinara* i *Živi bili pa vidjeli*, preko *Horvatova izbora* do *Potonulog groblja* i *100 minuta slave*, te onih u televizijskim serijama kao što su *Kapelski kresovi* i *Putovanje u Vučjak*, Božidar Smiljanić nezanemarivo je pridonosio gledateljskoj percepciji svakoga od tih naslova, djelujući na publiku ne samo zato što je bio osobito prikladan za ovu ili onu ulogu već zato što je bio ili se činilo da jest osobita vrsta ličnosti, koja postoji nezavisno od svake uloge koju ostvari. Glumac je tako u liku Božidara Smiljanića postajao fundamentalni element filmske priče, a to će Smiljanić dovesti do vrhunca u svojim recentnim ostvarenjima, filmovima *Ustav Republike Hrvatske* i *Houston, imamo problem*, ostvarivši u prvome ulogu sa što manje glasa, bez teksta, dosegnuvši gotovo koncentrat bivanja na ekranu, da bi u drugome, prezentiran poetikom lažnoga dokumentarca kao stvarna osoba, svojim nastupom potpuno poništio granice fikcije i zbilje, što je možda ultimativna iluzija kojoj film teži.

Hana Jušić

godišnja Nagrada „Vladimir Nazor“ za scenarij i režiju
filma *Ne gledaj mi u pijat*

Hana Jušić (Šibenik, 1983) diplomirala je u Zagrebu komparativnu književnost i anglistiku na Filozofskome fakultetu te filmsku režiju na Akademiji dramske umjetnosti. Radila je u Leksikografskome zavodu Miroslav Krleža, a od 2014. asistentica je na Odsjeku filmske i TV režije ADU-a. Režirala je više zapaženih kratkometražnih filmova (Zimica, Mušice, krpelji i pčele, Terarij, Da je kuća dobra i vuk bi je imao), scenaristica je dječjih filmova Zagonetni dječak i Uzbuna na zelenom vrhu. *Ne gledaj mi u pijat* njezin je prvi cjelovečernji redateljski rad.

Prvi cjelovečernji film Hane Jušić *Ne gledaj mi u pijat* razrada je tema i motiva koje je ta autorica već razvijala u svojim uspješnim kratkometražnim filmovima, ponajprije prikaza složenih obiteljskih odnosa. U tome je produljivanju trajanja Hana Jušić otvorila hrvatski film širokim poetičkim obzorima koji komprimiraju iskustva europskoga umjetničkog filma kako onoga prošlosti, tako i onoga suvremenog. S filmom *Ne gledaj mi u pijat* hrvatski se film upotpunoma pokazuje kao dio europskoga a da istodobno posve jasno očituje i specifičnu lokalnu crtu. Međutim, onkraj maestralno dočaranoga ugođaja i kolorita šibenskih ambijenata, kao i pronicljivih socijalnih i psiholoških opservacija, napose ironijskih metaforičkih slika nemoći, ali i sveprisutnosti patrijarhalnih obrazaca, usklađenih s vrsnim glumačkim kreacijama Mije Petričević, Arijane Čulina, Zlatka Burića i Nikše Butijera, *Ne gledaj mi u pijat* posebnu poziciju u sadašnjem trenutku hrvatskoga filma ostvaruje ponajprije svojim čistim filmskim kvalitetama temporalizacije prostora i spacijalizacije vremena. Kamera kontinuirano prati protagonisticu u njezinim lutanjima fizičkim i mentalnim prostorima, kretanju prema oslobađanju i ispunjenju i u tim oscilacijama odsutne prisutnosti i prisutne odsutnosti koje lice Mije Petričević tako sugestivno izražava, scenarij i režija Hane Jušić, zasnovani na načelu varijacija sličnih situacija i mizanscenskih rješenja, i, nešto apstraktnije, na varijaciji odnosa brojeva tri i četiri, otkrivaju konačni smisao filma onkraj njegove fabule, u samome ritmu kretanja slika, gesta, pokreta i pogleda ljudi koje kamera snima.

kazališna umjetnost

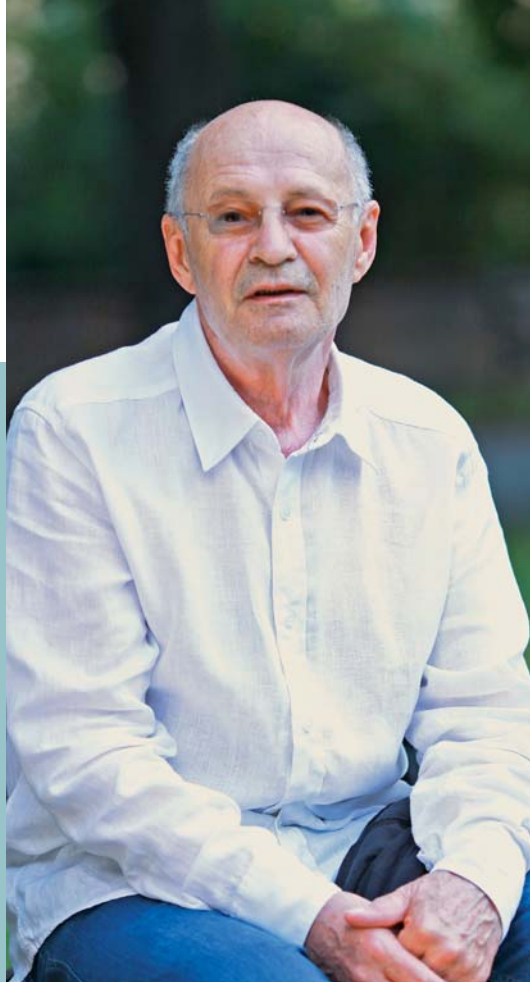
kazališna

umjetnost

Joško Ševo
PREDSJEDNIK KOMISIJE

Ivica Kunčević
Almira Osmanović
Martina Petranović
Siniša Popović
Renata Sabljak
Andrija Tunjić

Mustafa Nadarević

Nagrada „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Mustafa Nadarević (Banja Luka, 1943), hrvatski glumac i redatelj, gimnaziju je završio u Rijeci, gdje je glumio u tamošnjoj Kazališnoj grupi Viktora Cara Emina. Diplomirao je glumu na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti. Za vrijeme studija sudjelovao je u predstavama Zagrebačkoga kazališta mladih, a od 1969. do odlaska u mirovinu 2013. stalni je član Drame Hrvatskoga narodnoga kazališta u Zagrebu. Djelovao je i u drugim hrvatskim kazalištima (DK Gavella, SK Kerempuh, riječki i splitski HNK) te na Dubrovačkim ljetnim igrama i Splitskome ljetu, a nastupao je i na pozornicama susjednih zemalja. Tijekom plodne i svestrane glumačke karijere kreirao je više desetaka zapaženih kazališnih uloga, a značajnu karijeru ostvario je i na televiziji i filmu te se bavio i kazališnom režijom. Dobitnik je više nagrada i priznanja, a 2006. godine proglašen je nacionalnim prvakom Drame Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu.

Umjetnik iznimne stvaralačke energije svoju je glumačku karijeru započeo još za gimnazijskih dana u Kazališnoj grupi Viktora Cara Emina u Rijeci, a po završetku studija glume na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu zaposlio se u HNK-u u Zagrebu, gdje je od 1969. do danas ostvario velik broj zapaženih i antologijskih uloga. Nakon Bogdana u Benetovićevoj *Hvarkinji*, Lorenza Medicija u de Mussetovu *Lorenzacciu* i Imotskoga kadije u Ogrizovićevoj *Hasanaginici*, posebnu pozornost kritike i publike privukao je scenski zaigranom kreacijom Pometa u Držičevoj komediji *Dundo Maroje* (1981) u režiji Ivce Kunčevića. Nisku vrsnih glumačkih ostvarenja utemeljenih na minucioznome radu na ulozi, gipkosti i lakoći scenskoga pokreta, istančanim glasovnim modulacijama te gotovo akrobatskom balansiranju na granici komičnoga i tragičnoga, redovito u suigri s glumačkim partnerima na sceni, ali i publikom u gledalištu, nastavio je kao naslovni lik Rostandova *Cyrana de Bergeraca*, Stjepan Miletić u Pricinoj drami *Ostavka*, Hubička u *Strogo kontroliranim vlakovima* Bohumila Hrabala, Alija u Goldonijevoj komediji *Impresario iz Smirne*, Willy Loman u drami Arthura Millera *Smrt trgovačkog putnika*, Don Zane u Marinkovićevoj *Gloriji*, Hasanaga u vlastitoj obradi i režiji drame *Hasanaginica* Milana Ogrizovića, ali i u brojnim drugim neimenovanim ulogama. Usporedno s radom u matičnome ansamblu Mustafa Nadarević kontinuirano je surađivao i s drugim hrvatskim kazalištima te kazališnim festivalima u Splitu i Dubrovniku kao i s kazalištima susjednih zemalja. Želja za radom na predstavama usredotočenima na glumca odvela ga je i do kazališne režije te se, režirajući u kazalištima u Tuzli, Sarajevu, Puli i Zagrebu, nametnuo osebujnim dramaturzijama i/ili redateljskim interpretacijama rado gledanih i dugovječnih predstava *Let iznad kukavičjeg gnijezda* K. Keseyja u DK Gavella, *Predstava Hamleta u selu Mrduša Donja I. Brešana i Balkanski špijun* D. Kovačevića u SK Kerempuh te *Hasanaginica* u zagrebačkome HNK-u. Osim plodne glumačke i redateljske karijere u kazalištu, ostvario je i mnoge zapamćene televizijske i filmske uloge, nastupivši u nekoliko desetaka filmova, televizijskih drama i serija. Kao vrstan karakterni filmski glumac profilirao se u ulozi ujaka u filmu *Otac na službenom putu* E. Kusturice (1985) i Leonia u *Glembajevima* A. Vrdoljaka (1988), dok mu je uloga Duje u televizijskoj seriji *Velo misto* J. Marušića (1980) osigurala širu popularnost. Nezaboravnim glumačkim kreacijama, kao i redateljskim te povremenim pedagoškim radom s mladim glumcima, Mustafa Nadarević zaslužio je povlašteno mjesto u povijesti hrvatskoga glumišta i nacionalne kulture.

Iva Vitić Gameiro

godišnja Nagrada „Vladimir Nazor“ za ulogu Julije
u baletu *Romeo i Julija*

Iva Vitić Gameiro (Zagreb, 1987) u rodnome je gradu 2004. godine završila Srednju školu za klasični balet. Usavršavala se na Tanz Akademie u Zürichu te u radu s brojnim hrvatskim i inozemnim baletnim pedagogima i koreografima. Članica je Baleta Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu od 2006. do 2009., kada prelazi u Portugalski nacionalni balet u Lisabonu, te ponovno od 2011., a od 2013. u statusu je baletne solistice. Dobitnica je više strukovnih nagrada i priznanja.

Nakon većega broja uspješno otplesanih uloga u klasičnim i modernim baletima na pozornici Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu balerina Iva Vitić Gameiro u protekloj se kazališnoj sezoni izdvojila dvjema baletnim ulogama: ulogom Wendy u baletu *Petar Pan* Brune Bjelinskoga i, napose, ulogom Julije u baletu Sergeja Sergejeviča Prokofjeva *Romeo i Julija*, premijerno izvedenome 19. ožujka 2016. u koreografiji i umjetničkoj preradi istaknutoga francuskog koreografa Patricea Barta. Slijedeći Bartovu interpretaciju *Romea i Julije* oslonjenu na preradu priče, zahtjevna koreografska rješenja i minucioznu karakterizaciju likova, Iva Vitić Gameiro na pozornicu je iznijela snažan, kompleksan i izražajan portret Julije, ostvarivši potresan i upečatljiv nastup u kojem ujedinjuje spretno ovladavanje plesnom tehnikom u iznošenju složenih koreografskih zadaća i nadahnutu glumačku ekspresivnost u oblikovanju i nijansiranju glavnoga ženskog lika. Virtuozno izvođenje koreografije koja uključuje niz nimalo jednostavnih plesnih elemenata u nastupu Ive Vitić Gameiro dodatno je oplemenjeno širokom izražajnom paletom emotivnih stanja koje lik proživljava i mnoštvom glumačkih detalja kojima na sceni dočarava, gradira i poentira transformaciju Julije od početne djetinje nevinosti i mladenačke zaigranosti preko zaljubljenosti i patnje prepletene s opiranjem nametnutim društvenim konvencijama do tragičnoga svršetka. Osim što svjedoči o visokome nivou baletne spreme Ive Vitić Gameiro te o njezinoj plesačkoj i glumačkoj zrelosti kojom na scenu samouvjereno donosi ne samo koreografovo već i vlastito viđenje lika koji tumači, ulogu Julije ne treba shvaćati samo kao krunu dosadašnjega rada Ive Vitić Gameiro već i kao nedvojbenu pokazatelj spremnosti spomenute plesačice za nove baletne izazove i garanciju plodnoga nastavka plesačke karijere.

arhitektura i urbanizam

arhitektura i urbanizam

Nikola Polak
PREDSJEDNIK KOMISIJE

Hrvoje Bakran
Tomislav Ćurković
Nenad Fabijanić
Zrinka Paladino
Krešimir Rogina
Karin Šerman

Branko Kincl

Nagrada „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Akademik Branko Kincl (Zagreb, 1938) u rodnome je gradu završio gimnaziju te diplomirao 1968. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Nakon suradnje u atelijeru arhitekta V. Richtera radi u Urbanističkome zavodu grada Zagreba te Urbanističkome institutu Hrvatske. God. 1979. izabran je za predavača na kolegiju Stambene zgrade, od 1987. predstojnik je Zavoda za arhitekturu Arhitektonskoga fakulteta u Zagrebu, od 1988. izvanredni profesor, od 1993. redoviti profesor istoga Fakulteta, gdje je 2001. izabran u trajno zvanje redovitoga profesora. Professor emeritus postao je 2012. Članom suradnikom HAZU-a postaje 1992., a za redovitoga člana izabran je 2006. Od 1998. vodi vlastiti arhitektonski ured. Autor je više desetaka stručnih i znanstvenih radova i objavljenih članaka, 53 realizacija, 63 natječajnih radova s 20 osvojenih nagrada, 150 neizvedenih projekata, studija i planova te je sudjelovao na 47 izložaba.

Projektant, urbanist, konzervator, praktičar, teoretičar, znanstvenik, umjetnik, sve su se te sastavnice sabrale u jednoj izuzetnoj, u našoj sredini jedinstvenoj, kreativnoj ličnosti.

Ponikao u građanskome socijalnom miljeu, arhitekt Branko Kincl odrasta u donjogradskome urbanitetu gdje formalnu naobrazbu na vrsnim zagrebačkim školama dovršava diplomom u klasi arhitekta Vladimira Turine. Kroz studij formirali su ga nastavnici, redom kolosalni korifeji hrvatske moderne arhitekture, među njima osam akademika kojima će se i sam pridružiti okrunivši kompleksnu karijeru konačnim meritumom. Nakon stažiranja u atelijeru Vjenceslava Richtera, gdje upija zasade i procedure Exata, slijede dva desetljeća zapaženoga djelovanja u urbanističkim službama grada i republike, uz paralelno suradništvo u Majstorskoj radionici Drage Galića, kojega smatra svojim prvim i određujućim arhitektonskim uzorom. Urbanizam sa svojim naglaskom na multidisciplinarnosti, stručnoj erudiciji i timskome radu ostat će trajna odrednica njegova habitusa. Iduće desetljeće obilježit će dolazak na Fakultet, gdje kao jedan od nasljednika Galićeve katedre za stanovanje, uz posvećenost nastavnomu radu, radi i na mnogobrojnim projektima i realizacijama stambene arhitekture. Slijedi širenje njegova kreativnoga interesa na nove tipologije javne arhitekture koje studiozno razrađuje u složenim gradskim sklopovima velikoga mjerila, prometnim sustavima, industrijskim objektima, osobito intenzivno u temama sportske arhitekture te sasvim jedinstveno u projektima mostova. Istovremeno kao nastavnik i voditelj Međunarodne ljetne škole arhitekture te mentor na doktorskim studijima radi na kompleksnim istraživanjima podržanima kompjutorskim alatima ukazujući neprestano vlastitim primjerom na potrebu stalna i svestrana uvida u sve sastavnice proizvodnje arhitekture i širinu njezinih društvenih konzekvencija. Kao *professor emeritus*, ekspertnim djelovanjem unutar vlastitoga ureda i Instituta građevinarstva Hrvatske, živi posljednju, još uvijek otvorenu i nadasve plodnu etapu dugotrajne karijere, u kojoj predan studioznu i timskomu radu ostvaruje kao vodeći projektant svoje najkompleksnije djelo, netom otvorenu novu zagrebačku zračnu luku. Urbanistički planovi, studije, istraživanja, arhitektonski projekti i realizacije, stručni i znanstveni tekstovi, izložbe i publikacije broje se u stotinama. Dobitnik je brojnih nagrada na natječajima, međunarodnih stručnih priznanja, a krasi ga i godišnja Nagrada „Vladimir Nazor“ (1983), Nagrada Zagrebačkoga salona (1991), Nagrada grada Zagreba (2002) te Nagrada „Viktor Kovačić“ za životno djelo (2012).

Stalna multidisciplinarna znatiželja, nijansirani senzibilitet za prostor i vrijeme u kojima djeluje, osobna kultura i erudicija, seriozan istraživački postupak koji prethodi kontroliranoj likovnoj gesti, metodološka i tehnološka inovativnost, uvid u svjetske trendove pri uvođenju novih projektantskih matrica te nadasve izražena odgovornost za proizvod svojega zanata i sve njegove korisnike uzdižu arhitekta Branka Kincla u nespornoga doajena hrvatske suvremene arhitekture.

Vjera Bakić i Matthias Kulstrunk

Vjera Bakić (Zagreb, 1977) diplomirala je arhitekturu na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu 2001. godine. Magisterij arhitekture stječe 2006. godine na ETH-u Zürich, gdje se od 2013. godine na Institutu za povijest i teoriju arhitekture bavi i znanstvenoistraživačkim radom. Od 2007. predaje na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Matthias Kulstrunk (Zürich, 1980) diplomirao je arhitekturu na ETH-u Zürich 2007. godine, gdje je od 2011. do 2016. predavao na katedri prof. Annette Spiro. Bili su gosti kritičari na ETH-u Zürich, Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu te na TU-u Darmstadt. Od 2006. godine Vjera Bakić i Matthias Kulstrunk vode zajednički projektantski ured u Zagrebu, a od 2013. godine i u Zürichu. Autori su više izlaganih, objavljenih i nagrađivanih arhitektonsko-urbanističkih natječajnih projekata. Najznačajniji realizirani projekt je Bazenski kompleks Svetice u Zagrebu, nominiran za međunarodne nagrade Piranesi, Mies van der Rohe 2017 te Bauwelt.

godišnja Nagrada „Vladimir Nazor“ za zgradu Bazenskoga kompleksa Svetice u Zagrebu

Spojiti šumu, vodu, grad i arhitekturu u skladnu i neraskidivu kompoziciju i cjelinu podliježuća je prostorna misao Bazenskoga kompleksa Svetice u Zagrebu. Na legendarnoj zagrebačkoj urbanoj i sportskoj lokaciji, u zelenilu povijesnoga sportskog parka i uz rubove bujne maksimirske šume, niknuo je eterični stakleni objekt zatvorenoga olimpijskog plivališta, koji znalačkom arhitektonskom intervencijom zatečenim urbanim i prirodnim vrijednostima podaje višestruku novu kvalitetu.

Kontroliranom i odmjerenom arhitektonskom gestom na mjestu nekadašnjega otvorenog bazena nastao je elaborirani novi bazenski sklop s nizom plivališta različitih karaktera i namjena, ali i s bogatim spektrom pratećih sportskih i javnih sadržaja, vješto isprepletenih u besprijekorno funkcionirajući sportski, društveni i javni sklop, namijenjen podjednako sportašima i građanima, posjetiteljima i prolaznicima. Jasnoga i kontekstualno utemeljenoga prostornog koncepta, s dvjema punim lamelama pomoćnih sadržaja između kojih je razapeto elegantno transparentno tijelo glavne dvorane plivališta, dosljedno je promišljen na svim razinama – od funkcije, konstrukcije, tehničkih aspekata, pa sve do samoga oblikovanja. Precizna filigranska čelična konstrukcija i minuciozno oblikovana staklena ovojnica pretvaraju veliko tijelo dvorane u prozračnu i rastvorenu središnju poveznicu, koja preko transparentnih stijena i reflektirajućih vodenih površina u sebe uvlači okolnu prirodu te doživljajno spaja šumoviti sjever i stambeni urbanitet juga, Maksimir s Borongajem, šumu s vodom, sport s gradom, eksterijer i interijer. Sublimirana jednostavnost, kristalična transparentcija, besprijekorna geometrija i dosegnuta oblikovna perfekcija podaju ovomu objektu svojevrsnu „novovjeku klasičnost“, „suvremenu bezvremenost“, pretvarajući ga u novi „maksimirski kristal“, besprijekoran u svojoj arhitektonskoj autonomiji, ali istodobno i bezrezervno predan neposrednomu kontekstu, korisnicima i gradu.

dobitnici
Nagrade

„Vladimir Nazor“
1959. – 2015.

ARHITEKTURA I URBANIZAM

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

GODIŠNJA NAGRADA

1965. Mladen Kauzlaric	1965. Neven Šegvić
1966. Juraj Denzler	1966. Josip Uhlík i Bernardo Bernardi
1967. Stjepan Planić	1970. Ante Rožić
1968. Alfred Albini	1971. Boris Krstulović
1969. Josip Seissel	1972. Grozdan Knežević
1970. Stjepan Gomboš	1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić
Lavoslav Horvat	1974. Ivan Filipčić i Berislav Šerbetić
1971. Antun Ulrich	1975. Ante Vulin
1972. Drago Galić	1976. Zdenko Kolacio
1973. Marijan Haberle	Igor Emili
1974. Vlado Antolić	1977. Ante Marinović-Uzelac
1975. Lovro Perković	Jerko Rošin
1976. Slavko Lowy	1978. Dražen Janković, Zrinka
1977. Zvonimir Vrklijan	Supek-Andrijević i Josip Hitić
1978. Božidar Rašica	1979. Boris Magaš
1979. Franjo Bahovec	1980. Milan Mitevski
1980. Stanko Fabris	1982. Radovan Tajder i Mladen Anđel
1981. Božidar Tušek	1983. Branko Kindl
1982. Andre Mohorovićić	1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić
1983. Zdenko Kolacio	1985. Marijan Hrčić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance
1984. Ivan Vitić	1986. Ivan Juras i Emil Špirić
1985. Neven Šegvić	1987. Dražen Juračić
1986. Dragan Boltar	1988. Ines Filipović
1987. Aleksandar Dragomanović	1989. Velimir Neidhardt
1988. Miroslav Begović	1990. Andrija Mutnjaković
1989. Zdravko Bregovac	1991. Nikola Bašić
1990. Zdenko Sila	1992. Nenad Fabijanić
1991. Boris Magaš	1994. Nikola Bašić
1992. Vjenceslav Richter	1995. Velimir Neidhardt, Marijan Hrčić,
1993. Grozdan Knežević	Zvonimir Krznarić i Davor Mance
1994. Ivo Radić	1996. Hildegard Auf-Franić i Tonči Žarnić
1995. Zoja Dumengjić	1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola
1996. Bruno Milić	1998. Branko Siladin
1997. Sena Sekulić-Gvozdanović	1999. Studio 3LHD (Saša Begović, Marko Dabrović,
1998. Ivo Geršić	Tanja Grozdanić i Silvije Novak)
1999. Jerko Marasović	2000. Miroslav Geng
Tomislav Marasović	2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina
2000. Silvana Seissel	2002. Lenko Pleština
2001. Julije De Luca	2003. Iva Letilović i Morana Vlahović
2002. Ante Marinović-Uzelac	2004. Studio Capsula (Ivana Ergić, Vanja Ilić, Vesna Milutin)
2003. Andrija Mutnjaković	2005. Saša Randić i Ildis Turato
2004. Slavko Jelinek	2006. Goran Rako
2005. Mirko Maretić	2007. Lea Pelivan i Toma Plejić/Studio UP
2006. Ante Rožić	2008. Marijan Hrčić
2007. Ante Vulin	2009. Studio 3LHD
2008. Nikola Filipović	2010. Nikola Bašić
2009. Boris Krstulović	2011. Nenad Fabijanić
2010. Dinko Kovačić	2012. Neno Kezić i Emil Šverko
2011. Radovan Mišćević	2013. Damir Gamulin, Margita Grubiša, Igor Presečan,
2012. Hildegard Auf-Franić	Ivana Žalac, Marin Jelčić, Zvonimir Kralj
2013. Radovan Delalle	2014. Emil Špirić, Vedran Pedišić, Juan José Núñez Andrade,
2014. Ivan Crnković	Erick Velasco Ferrera
2015. Josip Uhlík	2015. Radionica arhitekture i Vanja Ilić

FILMSKA UMJETNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

GODIŠNJA NAGRADA

1967. Oktavijan Miletić	1961. Dušan Vukotić
1970. Branko Marijanović	1963. Branko Bauer
1973. Fedor Hanžeković	1966. Tomislav Pinter
1974. Branko Blažina	1968. Antun Vrdoljak
1975. Antun Nalis	1969. Krsto Papić
1976. Rudolf Sremec	1970. Nikola Babić
1977. Branko Majer	Fabijan Šovagović
1978. Obrad Glušćević	1971. Zlatko Bourek
1979. Branko Belan	1972. Nedeljko Dragić
1980. Branko Bauer	1975. Zlatko Grgić
1981. Aleksandar Marks	1976. Mate Relja
1982. Mate Relja	1977. Bogdan Žižić
1983. Krešo Golik	1978. Zdenko Gašparović
1984. Fadil Hadžić	Lordan Zafranović
1985. Nikola Tanhofer	1979. Fadil Hadžić
1986. Vatroslav Mimica	1981. Rajko Grlić
1987. Ante Babaja	1982. Tomislav Pinter
1988. Tomislav Pinter	1983. Krešimir Zimonić
1989. Frano Vodopivec	1984. Pavao Štalter
1990. Antun Vrdoljak	1985. Zvonimir Berković
1991. Fabijan Šovagović	1986. Veljko Bulajić
1992. Zvonimir Berković	1987. Dejan Šorak
1993. Radojka Tanhofer	1988. Krsto Papić
1994. Pavao Štalter	1989. Ivan Ladislav Galeta
1995. Željko Senečić	1990. Bruno Gamulin
1996. Mia Oremović	1991. Zrinko Ogresta
1997. Tea Brunšmid	1992. Petar Krelja
1998. Boris Dvornik	Branko Cahun
1999. Ante Peterlić	1993. Neven Hitrec
2000. Duško Jeričević	1994. Lukas Nola
2001. Ernest Gregl	1995. Vjekoslav Vrdoljak
2002. Borivoj Dvorniković	1996. Enes Midžić
2003. Ilija Ivezić	1997. Milan Blažeković
2004. Vladimir Tadej	1998. Ivo Gregurević
2005. Zoran Tadić	1999. Vinko Brešan
2006. Krsto Papić	2000. Lukas Nola
2007. Arsen Dedić	2001. Biljana Čakić-Veselić
2008. Bogdan Žižić	2002. Ivan Faktor
2009. Veljko Bulajić	2003. Zrinko Ogresta
2010. Božidarka Fraiit	2004. Goran Višnjić
2011. Hrvoje Turković	2005. Tomislav Radić
2012. Ivica Rajković	2006. Simon Bogojević Narath
2013. Nedeljko Dragić	2007. Ognjen Sviličić
2014. Ivo Štivičić	2008. Arsen Anton Ostojić
2015. Eduard Galić	2009. Branko Schmidt
	2010. Danilo Šerbedžija
	2011. Silvestar Kolbas
	2012. René Bitorajac
	2013. Velibor Jelčić
	2014. Emir Hadžihafizbegović
	2015. Ivona Juka

GLAZBA

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1960. Svetislav Stančić	1961. Milan Horvat
1963. Josip Križaj	1962. Milan Sachs
1964. Jakov Gotovac	Boris Papandopulo
1965. Antonija Geiger-Eichhorn	KUD „Joža Vlahović“, Zagreb
Ančica Mitrović	1963. Vladimir Ruždjak
1968. Boris Papandopulo	1965. Zagrebački kvartet
1969. Vilma Nožinić	1967. Pavica Gvozdić
1970. Ivo Tijardović	1968. Opera HNK-a „Ivan pl. Zajc“, Rijeka
1971. Nada Tomčić	1969. Branimir Sakač
1972. Marijana Rađev	Tomislav Neralić
1973. Stjepan Šulek	Jurica Murai
1974. Ivan Brkanović	Mirka Klarić
1975. Bruno Bjelinski	1970. Dubravko Detoni
1976. Milo Cipra	1971. Stanko Horvat
1977. Ivo Maček	1972. Milo Cipra
1978. Branimir Sakač	1973. Ruben Radica
1979. Slavko Zlatić	Zagrebački solisti
1980. Dora Gušić	1974. Vladimir Krpan
1981. Rudolf Matz	1975. Ruža Pospis-Baldani
1982. Natko Devčić	1976. Marijan Jerbić
1983. Milko Kelemen	1977. Hrvatski glazbeni zavod
1984. Jeronim Noni Žunec	1978. Natko Devčić
1985. Emil Cossetto	1979. Zagrebački kvartet
1986. Milan Horvat	1980. Stanko Horvat
1987. Rudolf Klepač	Ljiljana Molnar-Talajić
1988. Miljenko Prohaska	1981. Josip Klima
1989. Dragutin Bernardić	1982. Akademski zbor SKUD-a
1990. Tomislav Neralić	„I. G. Kovačić“, Zagreb
1991. Adalbert Marković	Nikša Bareza
1992. Nada Puttar-Gold	1983. Lovro Matačić
1993. Jurica Murai	Dunja Vejzović
1994. Stjepan Radić	1984. Franjo Petrušanec
1995. Anđelko Klobučar	Opera HNK-a Zagreb
1996. Ruža Pospis-Baldani	Balet HNK-a Zagreb
1997. Mladen Bašić	1985. Davorin Kempf
1998. Igor Gjadrov	Ivo Pogorelić
1999. Ljiljana Molnar-Talajić	Muzički biennale Zagreb
2000. Josip Klima	1986. Marko Ruždjak
2001. Stanko Horvat	Krunoslav Cigoj
2002. Božena Ruk-Fočić	Opera HNK-a Osijek
2003. Tonko Ninić	Opera HNK-a Split
2004. Pavle Dešpalj	1987. Igor Kuljerić
2005. Vladimir Krpan	1988. Višnja Mažuran
2006. Branka Stilinović	1989. Anđelko Klobučar
2007. Damir Novak	1990. Zoran Juranić
2008. Zagrebački kvartet	1991. Pavle Dešpalj
2009. Nikša Bareza	1992. Tonko Ninić
2010. Ruben Radica	1993. Valter Dešpalj
2011. Mirka Klarić	1994. Radovan Vlatković
2013. Pavica Gvozdić	1995. Vladimir Kranjčević
2014. Prerad Detiček	
2015. Alfi Kabiljo	

GODIŠNJA NAGRADA

1996. Opera HNK-a „Ivan pl. Zajc“, Rijeka – ansambl opere „Amelia“
1997. Miro Belamarić
1998. Petar Bergamo
1999. Branko Septčić
2000. Frano Parać
2001. Mirella Toić
2002. Željko Brkanović
2003. Silvio Foretić
2004. Zagrebački gitarski trio
2005. Neven Belamarić
2006. Goran Končar
2007. Martina Filjak
2008. Tomislav Mužek
2009. Berislav Šipuš i Staša Zurovac
2010. Ljerka Očić
2011. Davorin Kempf
2012. Monika Leskovar
2013. Olja Jelaska
2014. Martina Gojčeta Silić
2015. Aljoša Jurinić

KAZALIŠTE

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1964. Mila Dimitrijević
1966. Zvonimir Rogoz
1968. Tomislav Tanhofer
1969. Viktor Bek
Božena Kraljeva
Vika Podgorska
1970. Veljko Maričić
Slavko Batušić
1971. Mato Grković
1972. Bela Krleža
1973. Anđelko Štimac
1974. Emil Kutijaro
1975. Ervina Dragman
1976. Ivo Hergešić
1977. Vlado Habunek
1978. Ana Roje i Oskar Harmoš
1979. Mira Župan
1980. Mirko Perković
1981. Zvonko Agbaba
1982. Ana Maletić
1983. Josip Marotti
1984. Mladen Šerment
1985. Kosta Spaić
1986. Pero Kvirgić
1987. Vesna Butorac-Blaće
1988. Mladen Škiljan
1989. Drago Krča
1990. Miše Martinović
1991. Sonja Kastl
1992. Tonko Lonza
1993. Milka Podrug-Kokotović
1994. Božidar Violić
1995. Tomislav Durbešić
1996. Aleksandar Augustinčić
1997. Nada Subotić
1998. Zvezdana Ladika
1999. Relja Bašić
2000. Joško Juvančić
2001. Neva Rošić
2002. Milko Šparemblek
2003. Ika Škomrlj
2004. Nikola Batušić
2005. Vanja Drach
2006. Vanča Kljaković
2007. Georgij Paro
2008. Zlatko Crnković
2009. Vladimir Gerić
2010. Zlatko Vitez
2011. Špiro Guberina
2012. Nenad Šegvić
2013. Božidar Boban
2014. Marija Kohn
2015. Ivica Boban

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Branko Gavella	2003. Zvonimir Zoričić
1960. Vika Podgorska	2004. Dragan Despot
Kosta Spaić	2005. Josip Genda
1963. Emil Kutijaro	2006. Galiano Pahor
1964. Ervina Dragman	2007. Boris Svrtan
Izet Hajdarhodžić	2008. Alma Prica
1967. Vlado Habunek	2009. Mladena Gavran
1969. Pero Kvirgić	2010. Jagoda Kralj Novak
1970. Miro Medimorec	2011. Milan Pleština
Dramsko kazalište „Gavella“	2012. Zlatko Sviben
Kazalište „Komedijska“	2013. Balet HNK-a u Zagrebu
1971. Milka Podrug-Kokotović	2014. Jelena Miholjević
1974. Nada Subotić	2015. Anja Šovagović Despot
1975. Marija Kohn	
1976. Ivka Dabetić	
Rade Šerbedžija	
1977. Josip Marotti	
1978. Miše Martinović	
1979. Joško Juvančić	
Dorijan Sokolović i	
Ružica Nenadović-Sokolović	
1980. Drago Krča	
1981. Mustafa Nadarević	
Maja Sribljenović-Turcu	
i Stefan Furijan	
1982. Fabijan Šovagović	
Zlatko Bourek	
1983. Ivica Kunčević	
Dijana Kosce-Bourek	
i Ika Škomrlj	
1984. Krešimir Zidarić	
Krunoslav Šarić	
1985. Sanda Miladinov-Langerholz	
Zvonko Šuler	
1986. Neva Rošić	
Zlatko Kauzlarić-Atač	
1987. Boris Buzančić	
1988. Slavko Šestak	
1989. Veronika Durbešić	
1990. Milko Šparemblek	
1991. Rene Medvešek	
1992. Slavko Brankov	
1993. HNK Varaždin, kolektiv	
predstave „Puno larme, a za ništ“	
1994. Vanja Drach	
1995. Kolektiv predstave „Imago“	
1996. Ljubomir Kerekeš	
1997. Zlatko Vitez	
1998. Vilim Matula	
1999. Dubravka Ostojčić	
2000. Goran Grgić	
2001. Ivica Boban	
2002. Elvis Bošnjak	

KNJIŽEVNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO		GODIŠNJA NAGRADA	
1962.	Miroslav Krleža	1959.	Vesna Parun
1967.	Vjekoslav Kaleb Dragutin Tadijanović	1962.	Petar Šegedin
1968.	Gustav Krklec Dobriša Cesarić	1964.	Dobriša Cesarić Jure Kaštelan
1969.	Vjekoslav Majer	1965.	Ranko Marinković
1970.	Nikola Šop	1966.	Jure Franičević-Pločar
1971.	Miroslav Feldman	1968.	Slobodan Novak
1972.	Šime Vučetić	1969.	Krsto Špoljar
1973.	Novak Simić	1970.	Stanko Lasić Antun Šoljan
1974.	Marijan Matković	1971.	Oto Šolc
1975.	Ranko Marinković	1972.	Nikola Miličević Svetozar Petrović
1976.	Vladimir Popović	1973.	Živko Jeličić
1977.	Drago Ivanišević	1974.	Marin Franičević
1978.	Joža Horvat	1975.	Vesna Krmpotić Predrag Matvejević
1979.	Marin Franičević	1976.	Zvane Črnja Milivoj Solar
1980.	Josip Barković	1978.	Drago Kekanović Milivoj Slaviček
1982.	Vesna Parun	1979.	Ivan Katušić Miroslav Slavko Mađer
1983.	Jure Franičević-Pločar	1980.	Tito Bilopavlović Nikica Petrak
1984.	Aleksandar Flaker Jure Kaštelan	1981.	Ivan Slamnig Danijel Dragojević
1985.	Mirko Božić	1983.	Zvonko Maković
1986.	Vojin Jelić	1984.	Luko Paljetak
1987.	Živko Jeličić	1985.	Nedjeljko Fabrio Zvonimir Majdak
1988.	Ivan Slamnig	1986.	Viktor Žmegač
1989.	Slobodan Novak	1987.	Nusret Idrizović Augustin Stipčević
1990.	Olinko Delorko	1988.	Branimir Bošnjak
1991.	Petar Šegedin	1989.	Zvonimir Mrkonjić
1992.	Ivo Frangeš	1990.	Bruno Popović
1993.	Srećko Diana	1991.	Željka Čorak
1994.	Nikola Miličević	1992.	Slavko Mihalić
1995.	Rajmund Kupareo	1993.	Sibila Petlevski
1996.	Slavko Mihalić	1994.	Ivan Golub
1997.	Ivan Kušan	1995.	Ante Stamač
1998.	Miroslav Slavko Mađer	1996.	Jozo Laušić
1999.	Vesna Krmpotić	1997.	Željko Knežević
2000.	Stanko Lasić	1998.	Jakša Fiamengo
2001.	Ivo Brešan	1999.	Goran Tribuson
2002.	Gajo Peleš	2000.	Stanko Andrić
2003.	Viktor Žmegač	2001.	Drago Glamuzina
2004.	Josip Tabak	2002.	Andriana Škunca
2005.	Irena Vrkljan	2003.	Renato Baretić
2006.	Miroslav Šicel	2004.	Luko Paljetak
2007.	Nedjeljko Fabrio	2005.	Delimir Rešicki
2008.	Zvonimir Mrkonjić		
2009.	Milivoj Solar		
2010.	Ivan Aralica		
2011.	Nikica Petrak		
2012.	Luko Paljetak		
2013.	Tonko Maroević		
2014.	Zvonimir Majdak		
2015.	Pavao Pavličić		

LIKOVNE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1961.	Frano Kršinić	2006.	Josip Vaništa
1963.	Marino Tartaglia	2007.	Dušan Džamonja
1964.	Ljubo Babić Oton Postružnik	2008.	Nikola Koydl
1965.	Oskar Herman	2009.	Alfred Pal
1966.	Mirko Rački Vilko Gecan	2010.	Šime Vulas
1968.	Jerolim Miše	2011.	Ivan Ladislav Galeta
1969.	Antun Motika Zlatko Šulentić	2012.	Marija Ujević Galetović
1970.	Marijan Detoni Krsto Hegedušić	2013.	Mladen Stilinović
1971.	Antun Mezdžić	2014.	Jagoda Buić Wuttke
1972.	Frano Šimunović	2015.	Zlatko Keser
1973.	Vilko Šeferov		
1974.	Stella Skopal		
1975.	Vjekoslav Parać		
1976.	Oton Gliha		
1977.	Vilim Svečnjak		
1978.	Ante Roca Slavko Šohaj		
1979.	Vojin Bakić		
1980.	Zlatko Prica Milan Vulpe		
1981.	Edo Kovačević		
1982.	Mira Kovačević-Ovčarić Željko Hegedušić		
1983.	Ljubo Ivančić Oto Reisinger		
1984.	Ksenija Kantoci		
1985.	Branko Ružić		
1986.	Kosta Angeli-Radovani		
1987.	Ivan Šebalj		
1988.	Želimir Janeš		
1989.	Šime Perić		
1990.	Ferdinand Kulmer		
1991.	Ivan Lovrenčić		
1992.	Dalibor Parać		
1993.	Mladen Veža		
1994.	Ivan Picelj		
1995.	Milena Lah		
1996.	Đuro Pulitika		
1997.	Ivan Kožarić		
1998.	Nikola Reiser		
1999.	Aleksandar Srnc		
2000.	Edo Murtić		
2001.	Đuro Seder		
2002.	Julije Knifer		
2003.	Nives Kavurić-Kurtović		
2004.	Zlatko Bourek		
2005.	Vjekoslav Vojo Radoičić		

GODIŠNJA NAGRADA

1959.	Vanja Radauš	2004.	Siniša Majkus
1960.	Frano Šimunović	2005.	Mladen Galić
1961.	Antun Augustinčić	2006.	Zlatan Vrkljan
1967.	Krsto Hegedušić	2007.	Munir Vejzović
1968.	Slavko Šohaj	2008.	Tomislav Buntak
1969.	Želimir Janeš	2009.	Zoltan Novak
1970.	Albert Kinert Zlatko Prica Miljenko Stancić	2010.	Ivan Faktor
1971.	Ksenija Kantoci	2011.	Goran Petercol
1972.	Vahid Hodžić Branko Ružić	2012.	Ivan Marušić Klif
1973.	Kosta Angeli-Radovani Alfred Pal	2013.	Damir Sokić
1974.	Raul Goldoni Josip Vaništa	2014.	Marko Tadić
1975.	Ivan Lovrenčić Mladen Pejaković	2015.	Svjetlan Junaković
1976.	Mira Kovačević-Ovčarić Ivan Šebalj		
1977.	Stanko Jančić Nenad Gattin		
1978.	Ordan Petlevski		
1979.	Ljubo Ivančić, Stipe Brčić, Rajna Buzić, Boris Ljubčić i Oskar Kogoj		
1980.	Šime Vulas		
1981.	Edo Murtić		
1982.	Đuro Pulitika		
1983.	Odjel za dizajn Elektrotehničkog instituta „Rade Končar“		
1984.	Boris Bučan		
1985.	Miroslav Šutej		
1986.	Đuro Seder		
1987.	Ivan Kožarić		
1988.	Ferdinand Kulmer		
1989.	Matko Trebotić		
1990.	Kuzma Kovačić		
1991.	Vasilije Jordan		
1992.	Božo Biškupić		
1993.	Antun Babić		
1994.	Ivo Kalina		
1995.	Ivan Lesiak		
1996.	Biserka Baretić		
1997.	Nikola Koydl		
1998.	Nives Kavurić-Kurtović		
1999.	Zlatko Keser		
2000.	Vatroslav Kuliš		
2001.	Petar Barišić		
2002.	Duje Jurić		
2003.	Igor Rončević		

OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE

GODIŠNJA NAGRADA

1970. Samostan sv. Marije, Zadar

PRIMIJEJENE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Kamilo Tompa
1968. Lujo Beseređy
Đuka Kavurić
1970. Blanka Dužanec
1971. Ernest Tomašević

GODIŠNJA NAGRADA

1966. Tošo Dabac
1968. Inge Kostinčer
1969. Aleksandar Srnec
1970. Jagoda Buić
Zvonimir Lončarić
Bruno Planinšek
1971. Ivan Picelj

TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI

GODIŠNJA NAGRADA

1978. Nikola Batušić
Dubravko Škiljan
1979. Olinko Delorko
1983. Eduard Hercigonja

Nakladnik:

Ministarstvo kulture Republike Hrvatske
Runjaninova 2, 10 000 Zagreb

Za nakladnika:

dr. sc. Nina Obuljen Koržinek

Urednica:

Ana Vraneša

Koordinacija Odbora i komisija:

Koraljka Sopta

Suradnici:

Rašeljka Bilić Boras, Ivan Božić, Martina Šimunković

Grafičko oblikovanje i prijelom:

Bernard Bunić

Fotografije:

Mario Majcan

Tisak:

Printera Grupa, Zagreb

ISSN 1848-9753

Zagreb, lipanj 2017.

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
*Republic
of Croatia
Ministry
of Culture*